

המוקד להגנת הפרט מיסודה של ד"ר לוטה זלצברגר
ע"י עוה"ד דניאל שנהר
מהמוקד להגנת הפרט מיסודה של ד"ר לוטה זלצברגר
רח' אבו עוביידה 4, ירושלים, 97200
טלפון: 02-6283555; פקסי: 02-6276317

העותר

נ ג ז

צבא ההגנה לישראל
על ידי פרקליטות המדינה
משרד המשפטים, ירושלים
טלפון: 02-6466513; פקסי: 02-6467011

ת מ ש י ב

תגובה מקדמית לעתירה מטעם המדינה

1. בהתאם להחלטת בית המשפט הנכבד (כ"ב השופט צ' זילברטל) מיום 29.7.14, מתכבדת המדינה להגיש את תגובתה המקדמית לעתירה.
2. עניינה של העתירה בבקשת העותר, המוקד להגנת הפרט מיסודה של ד"ר לוטה זלצברגר (להלן: **העותר** או **המוקד**), כי יימסרו לו "שמותיהם ומקום החזקתם של פלסטינים תושבי רצועת עזה, אשר נעצרו על-ידי כוחותינו במסגרת הלחימה המתנהלת ברצועת עזה, והמוחזקים נכון לשעת מסירת המידע בתחומי מדינת ישראל, במתקני מעצר שבאחריותנו". עוד מבוקש בעתירה כי הצבא "יחזיק בידו מידע עדכני בדבר מעצרו ומקום מעצרו של כל עצור, תושב רצועת עזה, המוחזק על ידו בתחומי מדינת ישראל. זאת, בין היתר על-ידי רישום פרטי העצורים המוחזקים במתקניו ותיעוד של רישום זה". זאת, לאחר שנמסר לעותר כי להשקפת המדינה אין עילה להיעתר לבקשתו לקבל לידיו את שמותיהם ופרטיהם של תושבי עזה שנעצרו על-ידי כוחות הביטחון במסגרת מבצע "צוק איתן" המתנהל בימים אלה ברצועת עזה.
3. לעמדת המדינה, דין העתירה להידחות בהיעדר עילה להתערבותו של בית המשפט הנכבד. כפי שיפורט להלן, עמדת המדינה היא כי אין כל עילה להיעתר לבקשתו הכוללנית של העותר לקבל לידיו את שמותיהם ופרטיהם של כלל העצורים במסגרת מבצע "צוק איתן", וכי על צה"ל לא מוטלת כל חובה להעביר לעותר מידע זה. בצד האמור, כפי שגם הובהר לעותר במענה שניתן לפניו ולעתירה נוספת שהגיש בנדון, המדינה הסכימה לפני משורת הדין לתת מענה לפניו פרטניות לבקשות איתור של תושבי עזה שייתכן כי נעצרו על-ידי כוחות צה"ל, באמצעות משלי"ט הכליאה של המשטרה הצבאית, ותשובות לפניו קונקרטיות אף הועברו לעותר, כמו גם לפניו אחרים.

נקדים ונציין, באשר לסעד השני המבוקש בעתירה, כי צה"ל ושאר רשויות המדינה הרלוונטיות אכן מבצעים רישום על מעצרים של תושבי רצועת עזה המוחזקים על ידם בשטח מדינת ישראל, ולא ברורה הסיבה להנחתו ההפוכה של העותר בעניין זה.

רקע

4. בימים אלה מצויים כוחות צה"ל בעיצומה של לחימה קשה ואינטנסיבית נגד ארגון החמאס וארגוני הטרור האחרים ברצועת עזה, במסגרת מבצע "צוק איתן". ביום 17.7.14, החלו כוחות צה"ל בתמרון קרקעי לתוך שטחי רצועת עזה. במסגרת זו, נעצרים בשדה הקרב על-ידי כוחות צה"ל גורמים שנמצא כי יש צורך במעצרים (למשל, לצורך איסוף מודיעין טקטי על מנהרות לחימה ובתים ממולכדים באזורי הלחימה בהם פועלים כוחותינו, או בשל חשד שמדובר במי שמעורבים בלחימה או בפעילות טרור). פעולות אלה של כוחות צה"ל נעשות בהתאם לדיני הלחימה של המשפט הבין-לאומי, ולפי נהלים ברורים בנושא, המנחים את הכוחות, בין היתר, להקפיד על כבודם ובריאותם של העצורים וכן על החזקתם בתנאים הולמים.
5. לאחר תשאול בידי כוחות הביטחון, נבחן עניינו של כל עצור באופן פרטני. בהיעדר מידע קונקרטי לביסוס חשד ביחס למעורבותו של עצור פלוני בלחימה או בפעילות טרור או קיומו של טעם אחר המצדיק את המשך תשאולו, הוא משוחרר בהקדם האפשרי ושחרורו מתואם באופן הנועד להבטיח את שלומו. נציין, כי כך נעשה בפועל ביחס לחלק ניכר מבין העצורים במהלך המבצע, ששחררו וחזרו אל תוך רצועת עזה.
6. לעומת זאת, ביחס לחלק מן העצורים מתקבלת החלטה – בעקבות התשאול הראשוני – על המשך חקירתם בידי גורמי הביטחון, ועניינם מטופל בהתאם להוראות סדר הדין הפלילי ודיני המעצרים. עצורים אלה נמצאים באחריותו של שירות בתי הסוהר. יצוין כי הדיונים בבקשות המעצר בעניינם של עצורים אלה מתנהלים בבתי משפט השלום במחוז הדרום, לפי הוראות הדין. לעצורים אלה מונו סניגורים מטעם הסניגוריה הציבורית במחוז דרום, ואף נמסרה הודעה טלפונית לקרובי העצורים שניתן היה ליצור עימם קשר לפי הפרטים שמסרו העצורים, זולת אם אלה הודיעו מפורשות כי הם אינם חפצים בכך (וזאת בהתאם לסעיף 33 לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה – מעצרים), התשנ"ו-1996).
7. בצד האמור יצוין, כי ביחס לחלק קטן מן העצורים הוצאה הוראת כליאה זמנית לפי סעיף 3(א) לחוק כליאתם של לוחמים בלתי חוקיים, התשס"ב-2002 (להלן: **חוק תלב"ח**). מעת שניתנה הוראת כליאה זמנית, ניתן להחזיק מכוחה את הכלוא לתקופה של 96 שעות לכל היותר (סעיף 3(ג) לחוק). יצוין כי ככל שיוחלט להוציא בעניינו של מי מהעצורים צו כליאה לפי סעיף 3(ב) לחוק תלב"ח, הרי שלאחר החלטת הגורם המוסמך וחתימתו על צו הכליאה, תימסר על כך הודעה לסניגוריה הציבורית כדי להסדיר את שאלת ייצוגו של העצור, עובר לדיון בבית המשפט המחוזי לפי סעיף 5 לחוק תלב"ח.

8. הנה כי כן, עניינם של כלל העצורים מתנהל לפי הוראות הדין, בהתאם למתווה שפורט לעיל.

עיקרי העובדות הצריכות לעניינה של בקשת העותר

9. ביום 27.7.14, פנה העותר לפרקליטות המדינה בבקשה שבה ביקש, בין היתר, כי יועברו לידיו "שמותיהם ומספרי תעודות הזהות של כלל העצורים מרצועת עזה המוחזקים על-ידי רשויות הביטחון בתחומי מדינת ישראל, וכן פירוט מקום מעצרו של כל אחד ואחד מהם". בו ביום נמסר טלפונית לב"כ העותר כי הפנייה מטופלת וכי יינתן לה מענה למחרת בבוקר.

צילום פניית העותר מיום 27.7.14 צורף לעתירה וסומן 2/צ.

10. ואכן, כבר למחרת, ביום 28.7.14 (בשעות הבוקר), נמסרה לעותר תשובת פרקליטות המדינה. כפי שפורט במכתב פרקליטות המדינה, עמדת המדינה הייתה כי אין כל עילה להיעתר לבקשתו **הכוללנית** של העותר להעביר לידיו את שמותיהם ופרטיהם של כלל תושבי עזה שנעצרו על-ידי כוחות צה"ל במסגרת מבצע "צוק איתן" ומוחזקים בישראל. בצד האמור, צוין בתשובת הפרקליטות כי ככל שישנה פנייה **פרטנית** לביורר מקום הימצאו של תושב עזה פלוני שקיים חשד שנעצר, ניתן יהיה לפנות בנדון למשליט הכליאה של מפקדת קצין משטרת צבאית ראשית (להלן: **משל"ט הכליאה**), בפנייה בכתב הכוללת שם מרובע, מספר מזהה ושתימתן באסמכתא להוכחת זיקתו של הפונה לעצור הנטען. עוד צוין כי הואיל ומדובר במצב במצב של לחימה – על כל המשתמע מכך – לא מן הנמנע כי כעניין מעשי יידרש למשליט הכליאה פרק זמן ארוך נגן הרגיל לשם השלמת הביוררים על אודות עצור פלוני.

צילום מענה פרקליטות המדינה מיום 28.7.14 צורף לעתירה וסומן 3/צ.

11. עוד יצוין, כי בד בבד עם קבלת המענה מטעם פרקליטות המדינה ביום 28.7.14, הגיש העותר עתירה לבית משפט נכבד זה (בג"ץ 5226/14) שבה הוא ביקש, בין היתר, כי המשיבים יודיעו את מקום הימצאם של חמישה מהעותרים, תושבי עזה. עוד באותו היום (בשעות הערב), נמסר למוקד מענה מסודר בעניינם של אותם חמישה תושבי עזה על-ידי פרקליטות המדינה. למחרת היום, הוגשה תגובת המדינה לעתירה בבג"ץ 5226/14, שבה נטען כי דין העתירה להידחות על הסף מחמת אי מיצוי הליכים, וכן משום שהעתירה התייגה, בשים לב לכך שנמסר מענה לפניית הקונקרטיית שנכללו בה. עוד צוין בתגובה לעתירה, כי בשל הקשיים המובנים הנובעים מן המצב, יסתפק משליט הכליאה בפנייה בכתב ממנה עולה כי קרוביו של התושב פנו למוקד בבקשת סיוע באיתורו, ולא ידרוש אסמכתא נוספת. יודגש כי גם ההסכמה שמשליט הכליאה ישיב לעותר ביחס לפניית פרטנית שיגיש ביחס לתושבי עזה שייעצרו במהלך המבצע הנוכחי, בראיית המדינה, היא לפניית משורת הדין, ולא בהכרח תינתן ביחס למעצרים שיתבצעו במסגרת לחימה במדינת

אויב שכנה, ואף אין כל התחייבות שתחול במבצעים אחרים בעתיד ברצועת עזה, או אם יחול שינוי מהותי בנסיבות הנוכחיות.

בהתאם להחלטת כבי' השופט זילברטל, התבקש העותר להודיע אם ניתן למחוק את העתירה, בשים לב לאמור בתגובת המדינה ולקיומה של העתירה דנן. ביום 30.7.14 הודיע העותר כי הוא אינו עומד על עתירתו בבג"ץ 5226/14.

12. בעתירה דנן, טוען העותר כי מוטלת על הצבא חובה למסור הודעה על מעצרו של אדם ומקום החזקתו, ומפנה לפסיקתו של בית המשפט הנכבד בעניין; עוד נטען כי אין מקום להמתין לפניית פרטניות לאיתור עצורים, בשים לב למצב השורר ברצועת עזה, ויש מקום להעביר את כלל השמות והפרטים של העצורים לידי העותר; עוד נטען כי מוטלת על הצבא החובה לבצע רישום של העצורים המוחזקים על-ידו במקום המעצר.

עמדת המדינה

13. בפתח הדברים, יוער כי העותר נמנע מהצגת פרטים עובדתיים מהותיים לבית המשפט הנכבד במסגרת עתירתו, וזי בכך כדי להביא לדחייתה על הסף (השוו: בג"ץ 421/86 אשכנזי נ' שר התחבורה, פ"ד מא(1) 409,410 (1987)). בעתירה דנן מתייחס העותר לעתירה הנוספת שהגיש ביחס לפנייה לאיתורם של תמישה תושבי עזה בבג"ץ 5226/14 שנוכר לעיל (סעיף 8 לעתירה), אך אינו מציין כי כבר ביום הגשת העתירה הראשונה (ולפני הגשת העתירה דנן) ניתן לו מענה מסודר לפנייתו, כמתואר לעיל. העותר אף מוסיף כי "לא נותרה בידי המוקד ברירה, והוא נאלץ לפנות לבית המשפט הנכבד, בכדי שיוורה למשיב להעביר לידיו את שמות הכלואים העזתים המוחזקים במתקניו בתחומי מדינת ישראל, על-מנת למנוע פגיעה בזכויותיהם, ובזכות בני משפחותיהם לדעת האם הם מוחזקים בידי ישראל, ואם כן – היכן". נדגיש כי עתירה זו הוגשה יום לאחר שנמסרה לעותר תשובה מפורטת ביחס לחמשת השמות שהעביר.

לכך יש להוסיף כי העותר אינו מציין בעתירה דנן את דבר קיומה של עתירה קודמת שהגיש בנדון בשם תושבי רצועת עזה בזמן מבצע "עופרת יצוקה" בתחילת שנת 2009 (בג"ץ 289/09 עטאר נ' צבא הגנה לישראל (פורסם באר"ש, 25.1.09) (להלן: עניין עטאר)), שבה העלה טענות שעיקרן דומה לאלו המועלות במסגרת העתירה הנוכחית. יצוין כי גם על רקע עניין עטאר, כמו בעניינו, הציעה המדינה לעותר לקבל מידע על אודות עצורים פרטניים באמצעות משל"ט הכליאה, והבהירה כי לשיטתה אין מקום להחיל את ההסדרים הנוגעים למעצר בישראל או באזור על המצב של לחימה בעזה. בית המשפט הנכבד מחק את העתירה, בקבעו כדלהלן:

"פעילותם של כוחות צה"ל ברצועת עזה נסתיימה. במצב דברים זה אין עוד להיזקק לטענות העותרים, מה גם שניתנה תשובה מספקת לגבי פלסטינים שנתפסו על-ידי כוחות צה"ל בעת פעולות הלחימה. אין סיבה לדון עתה בטענות חדשות שלא הועלו כלל בעתירה

המקורית. עוד נעיר, כי על פני הדברים אין מקום לקבוע שמידע בעניין זהותם של אלה שנתפסו בעת לחימה יימסר תוך אותה תקופת זמן המתחייבת בעת שגרה". (ההדגשה הוספה – י"ב)

צילום תגובת המדינה ופסק הדין בעניין עטאר מצורף ומסומן מ/ש/1.

14. אף לגוף הדברים, עמדת המדינה היא כי דין העתירה – על שני ראשיה – להידחות בהיעדר עילה.
15. אשר לדרישת העותר ל"רישום עצורים במקום המעצר" – כאמור בפתח הדברים, כלל לא ברור מהו הבסיס להנחת העותר כי צה"ל (או שאר רשויות המדינה) אינם מתעדים את מעצרים של תושבי רצועת עזה המוחזקים בשטח מדינת ישראל. נבהיר, למעלה מן הצורך, כי כעניין שבשגרה, במתקני מעצר שמפעילות רשויות המדינה מבוצע רישום של כלל העצורים המוחזקים בהם, לרבות עצורים תושבי רצועת עזה שהובאו אליהם במהלך המבצע.
16. אשר לדרישת העותר לקבל לידי את שמותיהם ופרטיהם של כלל העצורים מבין תושבי עזה – עמדת המדינה היא כי לא מוטלת על הצבא כל חובה כלפי העותר, המוקד להגנת הפרט, למסור לו פרט מידע כלשהו ביחס לתושבי עזה שנעצרים במסגרת הפעילות הקרקעית של כוחות צה"ל במבצע "צוק איתן" ומוחזקים במתקני מעצר שבאחריותו. כאמור לעיל, המדינה הסכימה, לפני משורת הדין, לאפשר לעותר לפנות למש"ט הכליאה בשמם של קרובי משפחתו של תושב עזה פלוני שייתכן שנעצר, ולברר על אודותיו. אף על פי כן, מבקש עתה העותר להרחיב הסדר זה (שהונהג לפני משורת הדין) עוד הרבה מעבר לכך, וזאת ללא כל בסיס משפטי.
17. שאיפתו הבסיסית של העותר, עולה מסעיף 17 לעתירה, שבו נאמר כי העותר "מבקש [...] למלא את מקום המשפחות ולברר מי עצור ומוחזק בידי המשיב, במתקני בתחומי המדינה". במילים אחרות, העותר דורש לעצמו מעמד ייחודי של מעין "לשכת מידע", המרכזת את כל המידע הקיים בעניין עצורים תושבי רצועת עזה, ומתווכת באופן רשמי ושגרתי בהעברתו בין מדינת ישראל לבין תושבי הרצועה. שלא בכדי, העותר אינו מסוגל להצביע על בסיס חוקי כלשהו לדרישה מרחיקת-לכת מסוג זה, שיש לה השלכות בקנה מידה לאומי, ואף נגיעה ליחסי החוץ של מדינת ישראל. נזכיר בהקשר זה, כי לארגון הצלב האדום הבין-לאומי, שצה"ל ורשויות המדינה הרלוונטיות עומדות איתו בקשר שוטף כל העת, ובפרט מאז תחילת המבצע, יש מעמד מיוחד במשפט הבין-לאומי בסוגיה של קבלת והעברת מידע על עצורים בעימות מזוין (לעניין מעמדו המיוחד של הצלב האדום הבין-לאומי, ראו באופן כללי סעיפים 11 ו-136 לאמנת ג'נבה הרביעית בדבר הגנת אזרחים בימי מלחמה – וזאת אף מבלי להידרש לשאלת תחולתה הפורמאלית של האמנה דן בענייננו או לשאלת סיווגו של הסכסוך המזוין בין מדינת ישראל לבין ארגוני הטרור ברצועת עזה כעימות מזוין בין-לאומי או כעימות מזוין שאינו בין-לאומי). העותר מבקש למעשה לקבל מעמד כשל ארגון הצלב האדום הבין-לאומי בעניין זה.

18. לעמדת המדינה, העותר לא הצליח להוכיח (ולא בכדי), באף אחד מהמקורות שאליהם הפנה, כי הוא זכאי למעמד מיוחד כאמור. דרישתו של העותר הינה משוללת יסוד, בכמה מישורים.

המקורות הבודדים שמביא העותר כדי לתמוך בטענתו, כוללים בעיקר פסקי דין של בית המשפט הנכבד, המדגישים באופן כללי את החשיבות של מסירת הודעה בדבר מעצר. עם זאת, באף אחד מהמקורות אין בסיס משפטי לטענה כי דווקא לעותר קנויה זכות משפטית לתווך ידיעות על עצורים בין מדינת ישראל למשפחותיהם בשטח אויב.

העותר מזכיר את בג"ץ 6757/95 חרבאווי נ' מפקד כוחות צה"ל באינו"ש (ניתן ביום 11.2.96) (להלן: עניין חרבאווי), שבו נתן בית המשפט העליון תוקף של פסק דין להסדר שהגיעו אליו הצדדים בעניין הודעה על מעצר ואיתור עצורים תושבי אזור יהודה ושומרון. לפי ההסדר, על המדינה לתת הודעה על מעצר של אדם תושב האזור למשפחתו (או לגורם אחר לפי בקשתו); ובנוסף, לתת מענה לפניית בכתב של עמותות ציבוריות, שעיסוקן באיתור עצורים או עורכי דין מיופי כוח, בדבר איתורם של עצורים באזור יהודה ושומרון. הסדר זה מיושם באופן שוטף על-ידי המדינה ביחס לפנייות פרטניות שמגיש העותר (באופן תדיר), הנוגעות לעצורים תושבי האזור.

אולם גם הסתמכות אפשרית על ההסדר שהושג בעניין חרבאווי שגויה, בשני מישורים. ראשית, על ההסדר הוסכם בהקשר של איתור עצורים תושבי אזור יהודה ושומרון בלבד, ואף העותר לא טען במפורש אחרת (ועל ההיבט הגיאוגרפי יורחב עוד בהמשך). שנית, גם הסדר זה – אפילו אם באופן תיאורטי הייתה המדינה מסכימה להחילו גם ביחס לעצורים תושבי עזה – כלל אינו מאפשר לעותרים לדרוש מידע כללי ביחס לקבוצה בלתי-מסוימת של עצורים המוחזקים בישראל, אלא רק ביחס לאנשים ספציפיים, שייתכן ונעצרו, על בסיס פרטיהם האישיים. ההסדר מתייחס, ומיושם בשוטף, ביחס לפנייות לגבי עצורים פרטניים בלבד. כלומר, אין כל קשר בין ההסדר שנקבע בעניין חרבאווי לבין הסעד המבוקש על-ידי העותרים בעתירתם הנוכחית. לכך יש להוסיף, למעלה מן הצורך ומבלי שנרחיב בעניין, כי יש טעם רב לפגם בהעברה גורפת של מידע רגיש לארגון פרטי, בוודאי אודות עצורים שנתפסו במהלך הלחימה בהקשר ביטחוני. זאת, הן מנקודת המבט של פרטיות העצור, והן בראי האינטרסים הביטחוניים של המדינה. חריג לכך, כפי שצוין לעיל, הוא קיומו של מעמד מיוחד לארגון, כפי שהוסכם שיהיה לצלב האדום הבין-לאומי.

משכך, עניינו הרואות כי לדרישתם מרחיקת-הלכת של העותרים אין כל בסיס משפטי, ודינה להידחות.

19. הרבה למעלה מן הצורך, נבקש לחדד ולהבהיר את ההבדל בין התפקיד שבעניין חרבאווי הסכימה המדינה שימלא העותר ביחס לעצורים באזור יהודה ושומרון (שכאמור, אף הוא לא מאפשר לו לקבל מידע כללי מהסוג שביקש), לבין עניינם השונה בתכלית של עצורים תושבי רצועת עזה.

20. ראשית, רלוונטי לעניין זה ההבדל בסיסי בין המסגרת המשפטית החלה באזור לבין זו שחלה ברצועת עזה. כידוע, באזור חלים דיני התפיסה הלוחמתית של המשפט הבין-לאומי ותחיקת הביטחון, שבגדרה קיימים הסדרים חקיקתיים פרטניים לעניין הודעה על מעצר (סעיף 53 לצו בדבר הנוראות ביטחון [נוסח משולב] (יהודה ושומרון) (מס' 1651)) וכן מסגרות זמנים שהמדינה התחייבה לעמוד בהן לעניין איתור עצורים תושבי האזור (ראו עניין תרבאווי לעיל). לעומת זאת, רצועת עזה היא כיום שטח עין, המצוי בשליטת ארגון טרור, שאינו נתון עוד בשליטתה האפקטיבית של מדינת ישראל ודיני התפיסה הלוחמתית (ותחיקת הביטחון שהוצאה מכוחם) אינם חלים בו עוד (ראו: בג"ץ 9132/07 אלבסיוני נ' ראש הממשלה (פורסם בנבו, 30.1.08); בג"ץ 5268/08 ענבר נ' אלוף פיקוד הדרום, פסקה 6 (פורסם בנבו, 9.12.09)). בהתאמה, על מעצרים של תושבי הרצועה חולשים דיני הלחימה של המשפט הבין-לאומי.

21. בנוסף, קיימים הבדלים מעשיים משמעותיים בין מעצרים באזור, לבין המעצרים המבוצעים ברצועת עזה. כך, מעצרים ברצועת עזה נבדלים ממעצרים באזור יהודה ושומרון, ביחס לנסיבות המעצר, סוג הפעילות המבצעית שבמהלכה מתבצע המעצר, מספר הנעצרים ומאפייניהם, מידת השליטה בשטח של הכוחות העוצרים והסיכון הנשקף להם, וכן ביחס לאתגרים ולעוכבים בשינוע העצורים משדה הקרב. למאפיינים אלו השפעה ישירה, בין היתר, על פרק הזמן (הקשה יותר לחיזוי במתאר של לחימה בעזה) שבו מתאפשר להביא את העצור למתקן מעצר מוסדר בשטח ישראל ולעדכן את משל"ט הכליאה בכך.

22. הבדלים אלו מוסיפים וממחישים – שוב, למעלה מן הצורך לעניין העתירה הנוכחית – את החשיבות בהבנה מצד העותר של המציאות השונה בעזה ובאזור יהודה ושומרון (וזאת, מעבר לעובדה הפשוטה שהתחייבות המדינה בעניין תרבאווי לא ניתנה ביחס למעצרים המתבצעים ברצועת עזה, וממילא לא הייתה מספקת לעותר את מבוקשו). בעוד שבאזור יהודה ושומרון, הסכימה המדינה, במידה מסוימת, לראות בארגונים ציבוריים דוגמת העותר כמי שבאים בנעלי קרובי העצור – הרי שברצועת עזה, כאמור, רואה המדינה בצלב האדום הבין-לאומי כגורם היחיד הרשאי לקבל מידע כללי על-אודות העצורים, אף מבלי שיקבל הרשאה פרטנית לכך מטעם או מטעם קרוביהם. זאת, בדומה לתפקיד שעשוי למלא הצלב האדום הבין-לאומי בהקשר זה בעימות צבאי בין מדינת ישראל לאחת ממדינות האויב הגובלות בה (וזאת, שוב, מבלי להידרש לשאלה אם יש לסווג את הסכסוך המזוין בין מדינת ישראל לבין ארגוני הטרור ברצועת עזה כעימות מזוין בין-לאומי או כעימות מזוין שאינו בין-לאומי ולשאלת תחולתה הפורמאלית של אמנת ג'נבה הרביעית בענייננו).

23. להשקפת המדינה, המנגנון שהעמיד צה"ל לשם טיפול בפניות לאיתור עצורים תושבי עזה במבצע הנוכחי – שכאמור לשיטתנו הוא לפנים משורת הדין, שכן הוא אינו נובע מחובה משפטית כלשהי כלפי העותר – וזאת באמצעות פנייה פרטנית בכתב למשל"ט הכליאה כמפורט לעיל, נותן מענה הולם לצורך של משפחות לברר אם אדם קרוב להם נעצר בידי

כוחות הביטחון. יוזכר ויודגש כי גם ביחס למעצר תושבי האזור, הנמענים האמיתיים של הידיעה בדבר מעצרו ומקום החזקתו של אדם הינם קרובי משפחתו, כפי שעולה מדברי כבי' השופטת ארבל בסעיף 17 לפסק דינה בבג"ץ 8435/12 אבו סל נ' המפקד הצבאי (פורסם כנבו, 22.8.13), אשר אף מצוטטים בסעיף 14 לעתירה דן. זאת ועוד, לנוכח המצב השורר ברצועת עזה בנקודות הזמן הנוכחית, משל"ט הכליאה מסתפק באסמכתא בדמות הצהרת הארגון הפונה כי בני משפחתו של תושב עזה פנו אליו בבקשה לסייע להם באיתורו. נשוב ונדגיש כי מתווה זה הוא לשיטתנו לפני משורת הדין, שכן בניגוד לדין החל באזור וההסדר המוסכם בנוגע לאיתור עצירים שחל שם בעת שגרה, לא חלה על המדינה מחויבות דומה כלפי העותר ביחס למעצרים המבוצעים בימים אלו ברצועת עזה.

סוף דבר

24. לשיטת המדינה, לא מוטלת על צה"ל כל חובה כלפי העותר למסירה של מידע כלשהו ביחס לתושבי עזה שנעצרו במהלך מבצע "צוק איתן" ושמוחזקים בישראל. לפני משורת הדין, הועמד לרשות העותר ואחרים מנגנון הנותן מענה פרטני לפניות קונקרטיות לאיתור עצורים תושבי עזה. לעותר אף נמסר מענה למספר פניות פרטניות שהעביר למשל"ט הכליאה. להשקפת המדינה, מנגנון זה נותן מענה הומניטארי לצורך שאליו מתייחס העותר. בקשתו של העותר לקבל לידי אמונותיהם של כלל תושבי עזה שנעצרו במסגרת מבצע צוק איתן היא נעדרת עילה וחסרת יסוד מהטעמים שפורטו לעיל, ולכן בדין סורבה. אשר לדרישתו של העותר כי יתבצע רישום של כלל העצורים, הרי בעניין זה לא ברורה הנחתו של העותר כי רישום כאמור אינו מתבצע, וממילא הובהר כי רישום כאמור מתבצע, הלכה למעשה, כמפורט לעיל.
25. נוכח המקובץ, סבורה המדינה כי דין העתירה להידחות, תוך חיוב העותר בהוצאותיה.
26. תגובה זו נתמכת בתצהירו של ראש ענף כליאה במפקדת קצין המשטרה הצבאית הראשי, סא"ל בעז מייזל.
27. בשל סד הזמנים הדוחק, לא ניתן היה לצרף במועד תצהיר מטעם משטרת ישראל על העובדות המפורטות בסעיף 6 לתגובה, שנבדקו ואומתו מול הגורמים הרלוונטיים, ולכן תבקש המדינה להגיש תצהיר נוסף בתמיכה לתגובה, בבוקר יום ראשון.

היום, ה' באב תשע"ד
1 באוגוסט 2014

יונתן ברמן, עו"ד
סגן בפרקליטות המדינה